

A. SILVESTRI
ØEN

Forlaget Valeta

Øen
af
A. Silvestri

 Forlaget valeta

Havet er meget blåt, og solen skinner fra en skyfri himmel. Det er alt sammen meget smukt, hvis det ikke lige var fordi, at jeg har set det omkring en million gange før. Mine fødder er halvt begravede i knoglehvidt strandsand, palmerne bugner af lige dele kokosnødder og papegøjer, og der er knapt en brise, der forstyrrer det lange skæg i mit ansigt. Du kender godt vittighedstegningerne. Dem med en skibbruden på en lillebitte ø. Det er egentlig ufatteligt, hvor meget diverse tegnere har fået ud af lige præcis den setting. Jeg mener, hvor sjovt er det, når det kommer til stykket?

Denne her ø er noget større end dem i tegneserierne. Lidt mindre end Fanø, hvis det siger dig noget. Jeg er heller ikke alene. Der er fem af os her på øen. To kvinder, to mænd og et barn. Vi går ikke og leder efter vraggods i strandkanten, eller råber efter hjælp mod horisonten. Vi ved udmærket, at der ikke driver meget i land, og frelsen, den kommer helt sikkert ikke. Det ville nemlig kræve, at der var nogen tilbage til at redde os.

Hvis jeg skal være helt præcis, er vi heller ikke selv skibbrudne. Vi kom hertil for omkring tre måneder siden, efter vi havde sejlet fra iskolde Danmark, ned gennem Middelhavet og ud i Det Indiske Ocean. Det var heldigt for os, at vi havde Kenneth med. Det er den anden mand her på øen. Da der stadig var en verden, var han ansat hos Mærsk som kaptajn. Uden ham ville vi ikke være kommet længere end Anholt. Siger han.

De to kvinder hedder Stine og Amina. De er begge to ret unge, hvad der selvfølgelig er en rigtig god ting. Så kan de føde en masse børn. Det er kun Amina, der har en uddannelse. I det ældgamle Danmark var hun farmaceut, men der er ikke ligefrem så mange apoteker eller forskningscentre tilbage. Stine er, hvad jeg og mine venner altid kaldte trailertrash. Komplet med amagernummerplade og lidt for store øjne. Snotdum, men udspekuleret. Jeg kalder hende for en kakerlak. Hun er lige så snu, og lige så umulig at slå ihjel. Ikke fordi jeg selv har prøvet på det. Det var kun alle de grønne.

Pigen hedder Amanda og er ni år gammel. Hvis du fulgte med i MGP for et par år siden, så var det hende, der sang "Gå

Væk Vinter". Hun røg ud af den indledende runde, men man kan da sige, at hun har fået sit ønske opfyldt. Her på øen er der absolut ingen vinter, og der kommer det heller ikke. Det siger Kenneth, og han kender en masse til vejr og vind og fisk.

Det mest irriterende ved Amanda er, at hun bliver ved med at nynne den der sang. "Vinter, vinter – åhåh – gå væk, så sommer kom igen". Hvad fanden sker der lige for den der syntaks? Det er ikke kun dårligt, det der er sket. Det tog i det mindste DRs børneafdeling med sig.

Selv hedder jeg Simon. Jeg er midt i trediveerne, og for omkring fire måneder siden arbejdede jeg stadig som reklamemand i et større firma. Det var mig, der designede Colgates sidste reklame. Den med flyvende tandbørster og bamser med diskantstemmer. Jeg er ikke ligefrem stolt af, at det skal være min arv til verden, men jeg slap heldigt uden om den bommert. Der er sgu ikke nogen, der ser den reklame mere. Et eller andet sted i nettets bundløse brønd kan man sikkert finde den, men det kræver både en computer og elektricitet. Vi har ingen af delene. På andet end båden.

Selvfølgelig har vi våben, og vi har også fundet ud af, at aber smager helt fint. Amanda brugte den første uge i sultestrejke, fordi hun ikke kunne få sit daglige sukkerfix. Hun kom over det, især fordi vi ikke tog os særlig meget af det. Den tid, hvor børnenes luksusbehov stod øverst på dagsordenen, døde sammen med førnævnte tv-afdeling.

Kenneth drøner rundt i afklippede cowboyshorts og bar overkrop. Han har hele tiden sit gevær over skulderen. Jeg tror, at han nyder det her. Så kan han endelig få lov til at være en barked machoman.

Ned til vandet har vi bygget en hytte. Det er ikke sådan en vakkelvorn tingest bestående af drivtømmer og palmeblade. Den er helt solid, og der er fire rum i den. Det slog mig, hvor hurtigt man kunne få et hus op at stå, når man ikke skulle tænke på el og vand. Stine sidder ofte ude på verandaen og arbejder på sin kulør. Jeg ved godt, at det lyder helt åndssvagt. Hvem fanden tænker på at være brun, når der ikke er nogen tilbage til at glo på en?

Både Amina og jeg har prøvet at snakke med hende om det, men hun affejer os bare. Mest Amina. Stine bryder sig ikke meget om mennesker, der fra naturens hånd har samme farve som café latte. Jeg er sgu ikke racist. Medmindre man kan kalde det racist at hade alle de grønne.

Lige da vi kom hertil, var der en masse at lave og en masse spekulationer. Ville der være vand på øen? Nok mad? Hvordan laver man et fiskenet og så videre og så videre. Vi var heldige. Øen har masser af vand, det er noget med, at den har så meget jord på sig, at der også er plads til grundvand. Kenneth bliver altid så smart at høre på, når han forklarer den slags ting. Ligesom min gamle lærer. Mikkelsen. Et ægte røvhul, der mente, at enhver, der ikke forstod princippet bag to ligninger med to ubekendte, enten skulle emigrere eller omdannes til hundemad. Måske er Kenneth i familie med ham. De ligner også hinanden lidt.

Amina er vel okay, men jeg bliver virkelig irriteret over, at hun fastholder at bede til Allah de der mange gange om dagen. Hun nægtede også at spise, da vi fandt en lille bestand af vilde grise på øen. Kenneth og jeg brugte gud ved hvor lang tid på at fange en af dem, og så sad hun bare der ved bålet med en gammeljomfrumine smasket ud over hele ansigtet. Hun må sgu da fatte, at i den verden, vi lever i nu, er der bare ikke plads til nogen gud. Det får hende ikke til at rykke sig en millimeter. Hun siger, at det er Guds straf, fordi vi har været syndige mennesker. Dumme kælling.

Der er selvfølgelig en god grund til, at vi er her. Jeg sagde tidligere, at vi ikke er bådflugtninge, men flygtninge det er vi. Ikke af den politiske slags, hvor vi har kæmpet os ud af meterlangt og snærende bureaukrati og folkemord. Vi er flygtninge af den ældste årsag. Nemlig, at vi gerne vil overleve. Det var ikke fordi, vi egentlig havde et valg. Var vi blevet, ville vi være døde. Hvilket selvfølgelig ikke havde forhindret os i at blive ved med at vandre rundt.

De døde kom lige efter fluerne og gik ombord i verdens største buffet. Det var klassisk. Når de bed andre, døde de bidte, og så rejste de sig også. Zombier. Hjernedøde kroppe, der

kun var ude på at gnave samfundet helt ind til knoglen. På mindre end to døgn var København omdannet til et blodbad, der ikke lod det stockholmske noget tilbage. Vi er alle fem overlevende, der fandt sammen og kæmpede os vej ud.

Især Amanda havde svært ved at tackle situationen, og jeg tror stadig ikke, at hun har fattet, hvor alvorligt det egentlig var og er. På den anden side så er det ikke hverdagskost for en ni-årig at løbe rundt med et jagtgevær og skyde hovedet af tidligere mennesker. Jeg vil ikke gå i detaljer. Vrøvl, det vil jeg godt. Janteloven døde forhåbentligt sammen med kongehuset og Aldi.

Vi efterlod os et spor af lig, da vi flygtede gennem hovedstaden og endte i Helsingør. I modsætning til alle filmene og litteraturen, vidste vi præcis, hvad det var, der skete. En undergrundsstation nåede at fortælle hele menneskeheden, hvorfor den var på vej til udryddelse. På sin vis fulgte de levende døde traditionen. De skulle skydes gennem hovedet eller have hjernen ødelagt, før de holdt op med at bevæge sig. Det nyttede ikke en meter at kappe arme eller ben af dem, de fortsatte sgu bare frem.

De var langsomme. Den der ludende spassergang, der overhovedet ikke virkede truende. Men man behøver heller ikke at være hurtig, når man har et helt kompagni, der maser på bagfra. Det eneste punkt, de adskilte sig på, var, at de ikke rigtig ville æde os, bare bide os. Som om de var smittebærere.

Jeg reddede personligt alles røv, da de angreb en McDonald's, hvor vi midlertidigt havde slået lejr. De var nemlig så dumme, at trapper var en helt umulig barriere for dem at forcere, så vi løb bare op på første sal og fyldte dem med bly. Men nu vil jeg ikke glorificere min egen rolle. Dog vil jeg tilføje, at Kenneth græd som et lille barn. Det minde er meget værd for mig.

Hvor det hele det kom fra, aner jeg ikke. Amina siger, at der pludselig var fluer over det hele, og de angreb folk. Det kan jeg ikke helt arbejde med. En eller anden må jo have sendt de fluer. Alligevel er det sgu ikke noget, jeg tænker meget over længere. Slutresultatet blev jo alligevel det samme. Folk der

var døde under fluerne, rejste sig igen, gnaskede løs på deres nabo og presto, endnu en klam zombie.

Stine siger, at det er alle fejlfarvernes skyld. Amina siger, det er Allahs straf. Kenneth siger, at det er fordi, vi var blevet ligeglade med verden. Amanda synger bare sin forpulede sang. Det er fandeme et smukt kor. Jeg tror på, at der er noget seriøst lort i gang, som vi overhovedet ikke kan fatte, men det er ikke noget, jeg snakker højt om. Stine siger, at hun støtter mig. Opportunist til fingerspidserne. Men med det lorteliv hun har ført, er hun vel vant til at vælge side. Snu, som jeg sagde. Det kræver vel også sit at skjule fem aborter, inden man er fyldt seksten.

Begge kvinderne er gravide. Det var Kenneth, der pressede på. Menneskehedens videreførelse, artens overlevelse, vores pligt som de sidste. Han er som taget ud af en lærebog fra det kommunist-forskrækkede Amerika anno 1953. Amanda glæder sig helt vildt til, at hun bliver storesøster. Det er faktisk, hvad hun kalder det. Storesøster. Hun fatter stadig ikke, at verden er gået under.

Det er logik for burhøns, at vi blev nødt til at dyrke sex. Lodtrækningen faldt på, at jeg skulle have Stine. Det virkede hun ganske tilfreds med. Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal forholde mig til det. Lige siden vi var sammen første gang, har det kløet voldsomt i skridtet.

På båden har vi resterne af det 21. århundrede. Båden, vi stjal, eller lånte, har alle moderne bekvemmeligheder. GPS, computer med internet-opkobling, kemisk toilet, egen generator og tre sæsoner af Vild Med Dans på DVD. Når de andre går mig på nerverne, så trækker jeg mig tilbage til broen og surfer rundt på nettet, af gammel vane. De fleste servere er for længst gået neden om og hjem. Ingen strøm. Alligevel er der nogle få, der består. Porno-sider, Dansk Sprognævn og heldigvis Wikipedia. Jeg må blankt indrømme, at den side har hjulpet os til at overleve. Dog tror jeg kun, det er et spørgsmål om tid, før resterne af internettet går ned. Der er jo ikke nogen, der holder øje med kraftværkerne.

Lige inden vi flygtede fra Danmark, raidede vi et apotek.

Amina var uvurderlig. Hun vidste præcis, hvad vi skulle have med, og hvad vi kunne lade ligge. Dengang kunne jeg stadig lide hende. Nu er hun blevet ligesom de der strikse oversygeplejersker med knold i nakken. Hun våger som en høg over alt, der tilnærmelsesvis ligner en pille. Kenneth fik allernådigst antibiotika, efter han flåede sit ben på et mindre koralrev. Men hun insisterede på koldsved og febevildelse, før han fik det. Hun siger, at hun aldrig er blevet gift, fordi mændenes i hendes omgangskreds blev skræmt af hendes uddannelse. Jeg tror ikke, de ville røre hende med en ildtang. Det er ikke fedt at blive kastreret dagligt, uden bedøvelse.

Da vi ankom til øen, var der stadig liv på den. Altså, liv af den døde slags. Det er svært at sige, hvordan smitten var kommet til øen. Faktum var, at da vi satte fod i sandet, kom de rådne zombier vaklende ud af skovbrynet. De her var desperate. Sådan rigtig vilde at se på. De københavnske zombier havde også været frådende, men slet ikke som øzombierne. De gjorde ingenting for at beskytte sig selv.

Som en brungrøn tåge spassede de frem mod os, og vi gjorde præcis, som vi havde gjort i København. Nakkede svinene. En af dem var godt nok lige ved at bide Amanda, men jeg nåede at sprede dens hjerne ud over Kenneth. Det var et dejligt øjeblik, og først bagefter kom jeg til at tænke på, at jeg så let som ingenting kunne have ramt Amanda, og permanent stoppet den åndssvage sang. Man er vel kun et menneske.

Efter jeg havde pløkket den sidste gennem øjet, og hans hjerne smagfuldt draperede sandet, gik det op for os, at de her mennesker virkelig var stammefolk. De eneste tegn på, at der nogensinde havde været kontakt med omverdenen, var en overraskede mængde Coca Cola-kapsler og en T-shirt med Microsofts logo. Som reklamemand følte jeg en smule faglig stolthed over det. Resten af øens beboere var klædt i meget primitive dragter, og der var masser af blottede bryster. Jeg kan nu godt hilse og sige, at nøgenhed ikke er så attraktiv, når huden begynder at skille som mælk.

Hvem andre end Amina insisterede på, at de skulle begraves? Både Kenneth og jeg forklarede hende, at de her

mennesker aldrig havde hørt om Allah eller Melleløsten eller korrekt begravelse. Hun stod fast, og allerede der var Kenneth ret pussywhipped. Sørgeligt at se en så gammel mand falde så hurtigt til patten. Lige så selvfølgelig det var, at Amina brokkede sig, lige så selvfølgelig var det, at det var mændene, der skulle grave. Med hænderne. For der var ingen spader på skibet. Stine holdt sig selvfølgelig væk. Hun var jo invalidepensionist og havde virkelig problemer med ryggen. Det er næsten så ynkeligt forudsigeligt, at jeg skammer mig over at nævne det.

Set i bakspejlet er det nu okay, at vi gødede jorden. Når resten af verden bliver omdannet til vandrende gødning, så udvikler man en god portion afstumpethed. Omnipotente Kenneth havde selvfølgelig også husket frøposer og sågar stiklingspinde. Jeg synes nu, det strider mod naturens orden, når der vokser gulerødder på en sydhavsø, men jeg skal ikke have klinket noget. De andre er så ømskindede og kan slet ikke tåle kritik. Det bliver blot værre, når jeg har en pointe med de ting, jeg siger. Så ser de alle sammen på mig. Amina skeptisk, Kenneth ligner en gammel, vred alfahan, Amanda blinker hektisk, og Stine ser bare dum ud. Det udtryk har hun til gengæld udviklet til perfektion.

I det hele taget har de andre mange problemer med mig. Jeg kommer fra et hjem, hvor man siger, hvad man mener, og ikke gør noget, der strider mod ens opfattelse af verden. Hvis jeg skulle nævne en eneste allieret, må det blive Amanda. Lige nu løber hun rundt nede i vandkanten og roder efter muslingeskaller. Bag hende hopper der en killing rundt. Jeg fandt den, jeg reddede den, jeg huskede den, lige inden båden stævnede ud. Som tak kalder hun den Simon. Simon To for at være helt præcis. Ja, hun er virkelig skarp. Innovationens højborg er bygget lige bag hendes øjne.

I reklamebranchen kører alt på værdi. Hvor meget er et produkt værd, hvor meget er en kampagne værd og i særdeleshed, hvor meget er mennesker værd. Jeg er begyndt at vurdere de andre i deres konkrete værdi. Kenneth er gammel. Han ved en hel masse, men jeg har kigget ham meget

over skulderen, og så svært er det altså heller ikke at styre en båd. Amina kan blive farlig. Det, der lige nu er hygge-religion, kan sagtens udvikle sig til en regulær Gud-psykose. Stine er der egentlig ikke så meget galt med, andet end at hun er en klynkedukke med samme IQ som en brændt fiskefilet. Amanda kan derimod bruges. Hvis hun kan vænne sig af med den stupide sang, er det stadig muligt at modellere nogle tankemønstre i hende. Eller bare gøre hende mindre irriterende

Måske er det grusomt af mig sådan at udregne menneskehedens sidste bastion i fiktive kroner og ører. Men jeg bliver også nødt til at tænke på fremtiden. Når mennesker er sammen, så udvikler der sig automatisk fraktioner, og jeg har ikke tænkt mig at sidde alene som i en reality-version af Robinson, hvor de udstemte ikke bliver sendt hjem, men til de evige jagtmarker. Kenneth ved sgu godt, at inden længe er jeg stærkere, end han er. Det kan han ikke lide. Han kigger også underligt på mig hen over bålet, når vi spiser aftensmad.

Jeg har ingen illusioner om, at jeg vil kunne skabe et bedre samfund end det, der brød sammen. Det overlader jeg til fantaster og folk med oppustede egoer. Egentlig har jeg visse forbehold overfor hele ideen om at begynde på en frisk. Jeg mener, hvad vil det hjælpe at vente på, at noget dødt skal uddø? Vil zombierne ikke bare stå ved kontinenternes rand og brøle ud over havet? Det kan selvfølgelig også være, at de er begyndt at gå. Ud i vandet. Så har vi det at se frem til.

Se, det ville være en god vittighedstegning. Fem mennesker der træder på hinanden for at komme op i én skide palme, mens der fra alle sider kommer zombier vandrende. Så kan det sidste menneske bruge sine sidste sekunder på at kyle kokosnødder efter rådnende lig. Det er lige før, at den ide er så god, at TV3 ville have lavet en tv-serie ud af den.

Hvis menneskeheden endelig skal overleve, så har jeg ingen problemer med det genetiske materiale. Bevares, ethvert barn, der kommer ud af Stine, vil helt automatisk være en del dummere end alle andre. Mit problem ligger i, at det er Kenneth og Amina, der skal opdrage halvdelen af dem. Jeg tror ikke, vi har brug for en bunke religiøse fiskere. Når vi endelig

skal det her, kan vi lige så godt gå efter guldet. Og guldet er at udrydde træk som arrogance og macho-egoer strukket ud i absurde proportioner. Plus gud, men den sidste er en personlig præference. Måske har jeg alligevel en ide om en fremtid, der marginalt kunne være bedre.

Stine undrer sig over, at jeg skriver en masse ting ned. Først troede jeg, at det bare var en almen forvirring over, at tegn på papir kan betyde noget, men hun kan faktisk læse. Hun har spurgt mig flere gange, hvorfor jeg gør det, og hvorfor jeg bruger sådan nogle svære ord. Det er egentlig et godt spørgsmål. Jeg tror mest, jeg gør det for at få styr på mine tanker. De har det med at blive ødelagt af Aminas evige allahklynken. Jeg har også på fornemmelsen, at jeg er den eneste af os, der har tænkt længere end et år frem. Man kan kalde de her stikord for told-you-so-noterne.

Det hænder, at jeg griner om aftenen. Nok mest over min skæbne. For det første at opleve verden drukne i blod og materie. Derefter en overlevelse stik mod alle odds. Så kommer der en paradis-ø, uforstyrret og uden for alle tidligere skibsruter. På papiret er det fantastisk. Noget jeg skal være taknemmelig for. Desværre får historien en lille krølle, som aldrig ville gå indenfor reklamebranchen. Jeg kunne ikke selv have valgt værre mennesker at overleve sammen med. Jo, måske en astmatiker, men Amanda kan stadig nå at udvikle det.

Den slags historier hører man aldrig. Overlevende er altid helte, der arbejder sammen og i sidste ende bliver reddet. Jeg kan ikke undgå at føle mig en smule taget i røven. En eller anden kvik person vil i fremtiden nok kalde min fortælling for en allegori over det menneskelige i menneskets menneskelighed. Smart. Det er ikke det, det handler om. Pointen er, at det ikke handler om noget som helst. There's no beginning, there's no end. Og jeg kommer til at sidde her, indtil jeg rådner op. Det ved jeg, og det gør mig sgu ikke særlig glad. Især ikke når en del af mig ved, at en uforholdsmæssig stor procentdel af mit resterende liv vil gå med at spille yatzy og æde gulerødder. Der er grænser for, hvad selv jeg kan tage.

Og jeg har stjålet Kenneths gevær, mens han sov.

Øen af A. Silvestri
© 2011 Forlaget Valeta
Forside: Boglayout.dk

ISBN: 978-87-92728-94-4
1. e-bogsudgave 2011

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

 Forlaget valeta